

RYDAHL & KAZINSKI

MERINEITSI MÕRV

Taani keelest tõlkinud Krõõt Kaljusto-Munck

*Hans Christian Andersen peab ihu ja hingega päevikut
1825. aastast kuni oma surmani 1875. aastal.
Ainult poolteist aastat puudub vahepealt.
1834. aastal, kui ta jõuab Itaaliast koju,
teeb ta äkitselt oma lõpututes sissekannetes pausi.
Keegi ei tea, miks.*

*See romaan algab sealt,
kus Andersen kirjutamise pooleli jättis.*

I OSA

×

13.–18. september 1834

Peatükk 1

See mees ei ole normaalne. Normaalne mees rebib tal riided seljast. Normaalne mees sikutab teda. Normaalne mees teeb püksiluku lahti ja laseb tal selle pimedusse vaadata, oodates, et nähtu naist rõõmustab. Normaalne mees on nii väsinud ja purjus ja täkku täis, et ta ei näegi teda, ei tea, et ta nimi on Anna, ei tea, et tal on kuueaastane tütar, väike Marie, kes on parajasti kõrvaltoas tädi hoole all. Normaalne mees näeb temas ainult pehmet pilu.

Aga see kunde ei ole normaalne.

Ta ei ole kunagi riideid seljast võtnud, teda sikutanud või soovinud naisele näidata midagi oma pükstes. Ta ei ole rikas, ka vaene mitte, ta on ehk üliõpilane, ta on kuulnud, et mees on luuletaja, ehkki ta suurt midagi ei kõnele. Ta teab ainult mehe perekonnanime – Andersen. Ka sel õhtul on ta ebanormalselt meeldiv ja lõhnab hästi. Pärast viimast siinkäimist on ta lasknud vuntsidel välja kasvada; Anna arvates teevad need ta mehelikumaks, aga ta ei julge seda mehele öelda. Ta on hilistes kahekümnendates, võib-olla natuke vanem – seda on raske öelda. Ta istub seina ääres oleval pingil ning on võtnud välja käärid ja värvilise paberi. Mees tahab teda ainult vaadata ja lõigata paberist välja võimalikult temasarnast kuju, muud midagi. Aeg-ajalt tõstab ta oma suured silmad – kiiresti, häbenedes – seejärel pöörab pilgu taas kääride ja värvipaberi poole. Ta on haaratud kääride tööst ja kui ta lõikab, lendavad väikesed paberitükid põrandale. Käärid keeravad ennast ja

naksavad paberit viisil, mida Anna kunagi näinud ei ole, isegi mitte oma onu juures, kes oli rätsep. Ta imetleb mehe oskust leida ilu ja lasta haihtuda kõigel muul. Järele jääb paberõhuke vallapäätetud juuste ja muinasjutuliste kehavormidega Anna, kadunud on kõik kole, kõik need kunded, kes on jätnud oma jäljed Anna silmadesse, kadunud on puuduva esihamba auk ja peenikesed murekurrud laubal, mure väikese Marie pärast, et kuidas tal elus läheb, kas Anna suudab talle pakkuda paremat elu, kui tal endal on olnud.

Vahel palub Andersen, et ta teeks midagi erilist. Kas te saaksite oma käed lae poole sirutada? Kas te saaksite tõsta oma jalgu nagu baleriin teatris? Ja ta teeb seda. Või vähemalt proovib. Raha eest, mida ta mehelt tavaliselt saab, on ta nõus peaaegu kõike tegema. Sellegipoolest ei taha mees, et ta laseks aluselikutel seljast langeda, ta ei taha näha tema häbet, ainult rindu, kehavorme. Ta on küsinud, kas ta ei peaks seljast võtma ka viimase, otsustava riideeseme – aga ei, kindlasti mitte. Anna noorem õde Molly peab meest imelikuks. Sa ei saa usaldada meest, kes ei joo ega taha naisi, ütleb Molly. Seevastu võid kindel olla, et mees, kes joob ja seksib, sulle aja jooksul haiget teeb. Mehed on juba kord sellised.

Anna sirutab ennast, ajab rinnad tema suunas kikki, käed kitsastel puusadel. Mees tõstab pilgu, vaatab uurivalt Anna valgeid rindu, mis on valla päästetud ja vetruvad tasakesi.

Tänavalt kostab valvuri laul. *Kell on üheksa ja kõik on korras.* Alati samad valvurid, igal oma linnaosa valvata. Ja kitsastel põiktänavatel on tarvis kindlameelset valvurit, kes julgeb sekku kakklustesse, kutsuda korrale purjus meremehi, lohistada kohtumajja ühe jalaga vargaid ja luua korda keset kaost.

„Ai,“ ütleb Andersen ja tõmbab sõrme enda poole, veri põrandale tilkumas.

„Las ma aitan teid,“ ütleb naine ja astub lähemale.
Mees ehmub ja paneb sõrme suhu. „Ei, ei,“ ütleb ta.

„Aga teie sõrm on verine.“

„Ma pean minema, kell on palju, liiga palju,“ ütleb mees, õnnetu nagu laps.

„Kas teil on vaja minna koju perekonna juurde?“ küsib naine ennast kiiresti riidesse panema hakates, ja kujutab endale ette pika kõhna mehe kõrvale ilusat kahvatut naist, laps kummagi rinna otsas.

Mees ei vasta, tõuseb ja asetab käärilõike musta nahkmappi. Tema lokid riivavad peaaegu lage, ta on väga pikk, tõesti, ta näeb peaaegu välja nagu üks pikkade kätega ahvipärdik, keda Anna lõbustuspargis nägi.

„Teie vaeva eest,“ ütleb mees ja surub talle pihku vere-tilgaga sooja mündi. „Ja teie vaikimise eest,“ lisab ta.

Naine noogutab, aga tunneb, et tuleks ka kniksu teha. „Kas tohib näha?“ küsib Anna ja on üllatunud iseenda üle. Ta ei palu tavaliselt külastajatelt kunagi midagi.

Andersen on ka üllatunud, kohkunud. „Näha?“

„Mind ennast,“ ütleb ta ja osutab nahkmapi poole, millest mees pikkade sõrmedega kinni hoiab nagu kull küünistega oma saagist.

„Järgmisel korral, järgmisel korral. Ma ei ole rahul, mitte veel,“ ütleb Andersen. „Aga probleem ei olnud teis – mitte teis, vaid minus.“

Ta teeb ukse lahti ja vaatab koridori. Nagu enamusele tema külastajatest, ei meeldi ka Andersenile kohata teisi majas käivaid mehi. Seepärast jätab ta kiiresti jumalaga; tal ei ole kõvakübarat nagu uhketel härradel, ainult pehme mustast siidist müts, mis tundub talle numbri võrra väike olevat ja on kindlasti ostetud välismaalt, võib-olla Prantsusmaalt. Annal

on ähmaselt meeles üks aastaid tagasi tema juures käinud prantslane, kes kandis samasugust peakatet ja maksis muuseas käibelt kadunud prantsuse paberrahaga.

Andersen kummardub ukseavast läbi ja kaob. Saapad kõmisevad puupõrandal, kuni ta on läinud.

Anna süda on rõõmus, kõhn luuletaja oli täna viimane kunde. Nüüd pääseb ta Molly juurde. Ja väikese Marie juurde, kes loodetavasti magab.

Ta lõpetab kleidi selgapaneku ja korjab üles suurte lume-helvestena põrandat katnud paberitükid. Ta tunneb ära siin rinna ja seal jala. Vahepeal oli Andersen mitu korda pettunud ja uuesti alustanud. Anna pistab mündi rahakotti ja mõtleb soolasealihaga kapsasupi peale, mida tänavanurga peal kuue šillingi eest müüakse.

Koputus uksele. Heli, millega ta kunagi ära ei harju, uue kunde, uute ebameeldivuste heli, mehed, kes tahavad uuristada sõrmedega tema avaustes, ennast pesta naise kusega, saada tagumikule rihmaga sirakaid. Tavaliselt ütleb kunde tema nime, aga ukse taga valitseb vaikus. Võib-olla on luuletaja tagasi pöördunud, võib-olla on ta midagi unustanud.

„Kas see olete teie, härra Andersen?“

Ei midagi. Selle asemel uus koputus, kellegi etteaimamatu rütm. Ta surub kõrva vastu ust, kuuleb kedagi ukse taga. Ta võiks ust mitte avada, öelda, et tänaseks on ta töö lõpetanud. Aga raha, neil on kõrtsi jaoks raha vaja. Anna ja Molly tahavad ära osta Juuda koobast, mis asub linna lääneväravast tunnise jalutuskäigu kaugusel. See ei ole just kõige ilusam kõrts ümbruskonnas, aga ratsanikud peatuvad seal sageli ja sellel on hea kuulsus, sest eelmine kõrtsmik ei saatnud kunagi kedagi tagasi. Kes seal magada tahtis, kasvõi Juudas ise, kes ju Issanda poja reetis, seda ootas õleketiga voodi ja kruus õlut, kui sul vaid

rahakotis münt oli. Pealegi on see ainuke kõrts, mida Anna ja Molly osta saavad, naistel ei tohi midagi olla, aga müüja on nõus paberile Anna ja Molly surnud isa nime kirjutama. Nad on juba teinud saja riigitaalri suuruse ettemaksu, selle kokku saamine võttis pool aastat aega ning Anna ja Molly olid kõik uksele koputajad vastu võtnud. Väheste eranditega.

Ta peab ukse lahti tegema.

Laes rippuva õlilambi valguses näeb Anna nägusalt riides noort naist, kaunis rätik heledaid juukseid katmas. Tavaliselt siin majas selliseid ei käi. Sugugi mitte. Võib-olla on ta ära eksinud. Või otsib oma meest taga? Võib-olla on tegemist härra Anderseni naisega, kes tema järel siia on tulnud, kui tal üldse naist ongi?

„Kas ma saan aidata?“ küsib Anna.

„Kas tohib, preili Hansen,“ ütleb naine vaikselt ja osutab Anna kambri poole.

Ta on ilus nagu Pariisi naised. Ja Anna ei taha eriti koridoris rääkida, kus kõik teda kuulda võivad. Mõnel lõbunaisel, eriti Sofiel, või Suu-fiel, nagu sõdurid teda kutsuvad, on nii vähe külastajaid, et tal ei olegi muud teha, kui teiste juttu pealt kuulata. Anna teeb ukse lahti ja astub kõrvale.

Naine libiseb kiiresti sisse. Vaatab kambris ringi, läheb akna juurde, tõmbab kardinaid, ehkki need on juba ette tõmmatud. Selliste asjadega on Anna harjunud – külastajate närvilisuse, hirmuga, et neid lõbumajas nähakse.

„Kas te otsite seltsi? Mul on kahjuks ainult veerand tundi.“ Anna seisab ukse juurde. Tal käib naisi paar korda aastas. Tal ei ole selle vastu midagi. Naised lõhnavad meestest paremini. Ja ei ole nii kitsid. Aga nad häbenevad, ehkki ei taha muud kui seda, et neil ümbert kinni hoitakse, neid ettevaatlikult katsetakse, võib-olla väheke kõditatakse, samal ajal kui mehed

ei tunne reeglina häbi ega midagi ja on kõrvulukustavad ja brutaalsed nagu häiritud pudulõused enne tapmist.

Naine hoidub rasvaküünla taga pimedusse. Ta sosistab: „Las ma vaatan teie rindu.“

Anna ei ole rumal. „See teeb kaheksa šillingit.“

„Te saate viis riigitaalrit*,“ ütleb naine. Taas sosinal.

Viis riigitaalrit. See on terve varandus. See on suur osa järgmisest kõrtsi ettemaksust. „Ma ei taha, et minu riideid katki tõmmataks,“ ütleb Anna ja talle meenub eelmine kord, mil rikas külastaja arvas, et ta võib kõike teha.

„Sellepärast ei ole teil vaja muretseda.“

Anna sõlmib korseti lahti ja lükkab kleidipaelad üle õlgade, et rinnad välja pääseksid. Naine vaatab Annat. Mõõdab teda silmadega, tema vöökohta ja eriti rindu, nagu lihunik kari-looma ostes vasika udarat takseerib.

„Tulge minuga kaasa minu vankrisse, mis ootab nurga taga.“

„Ma ei saa. Kahjuks, proua. See on liiga ...“

Naine katkestab teda ja surub väikese sõrme Anna huulte vastu. „Raha saate seal.“

„Keegi ootab mind.“ Tavaliselt ei ütle Anna kunagi midagi sellist. Aga üks naisterahvas saab sellest kindlasti aru, mõistab tema olukorda.

„Ma maksan rohkem, kui te kaasa tulete,“ ütleb naine ja näitab Annale päris paberraha. Talle ei ole keegi kunagi paber-rahaga maksnud, välja arvatud prantslane. „See on teile, kui te kaasa tulete,“ sosistab naine, hääl kõrvas, väga lähedal ja soe. Annal on tahtmine lasta ennast kaasa meelitada, neil on seda raha vaja. Ta vaatab õe kambri suunas, sinna, kus magab väike

* 1 riigitaalrit = 6 marka = 96 šillingit

Marie ja kus Molly tal silma peal hoiab. Anna ja Molly van-
dusid üksteisele, lubasid vankumatult: me ei lähe mitte kunagi
külastajatega tänavale kaasa. Mitte kunagi. Pealinna tänavatel
juhtub lõbunaistega kohutavaid asju ja sellest ei hooli ei val-
vurid ega politsei. Tänavatüdrukut tohib karistamatult tappa.
Siin majas hoiavad naised üksteisel silma peal. Kui sa hüüad
appi, siis sind aidatakse.

„Kahjuks mitte,“ sosistab Anna. „Ma ei saa. Ma ei tohi.“
Naine vaatab kõrvale, ta on pahane. „Jätka siis,“ ütleb ta ja
osutab Anna rinnapartiile.

Anna sõlmib korseti lahti ja tõmbab alusseelikud alla. Ta
istub voodi peale nagu paljudele meestele meeldib. Pooleldi
laiali sirutatud jalgadega, rinnapartii käsivartele toetatud nii,
et rinnad nõjatuvad üksteise vastu nagu kaks koduteel olevat
joodikut.

Naine istub, libistab käeseljaga üle Anna vasaku rinna.
„Mis su rindade vanus on?“

Alguses ei saa Anna temast aru. Kas rindadel on teist-
sugune vanus kui ülejäänud kehal? Nad ilmuvad ju alles hil-
jem, pärast ülejäänud keha, võib ju öelda – kas proua peab
silmas seda?

„Ma olen kakskümmend kaheksa,“ vastab Anna ja loobub
oma praegusest vanusest kaksteist ja pool lahutamast, et rin-
dade täpse vanuseni jõuda.

Naine võtab rätiku peast, sätib juukseid ja otsib midagi
kotist. „Kas teid parfüüm huvitab? Mida te minu parfüümist
arvate?“

Ta sirutab oma rätiku Anna poole ja teeb peaga liigutuse.
Mitte *te tohite*, vaid *te peate*. Sellel on vaevumärgatav lõhn,
üsna vaevumärgatav, ühtaegu magus ja hapu, nagu oleks meele
midagi jäledat lisatud, võib-olla vaalaõli.

„Imelik lõhn,“ ütleb Anna.

„Mina kutsun seda ingliõhuks. See on pärit Lääne-India mustadelt metslastelt.“

Anna pistab nina riietesse.

„Ma ei saa ...“

Naine võtab Annal käega kuklast kinni ja surub rätiku tema nina vastu. Miks see parfüüm nii tähtis on? Anna ahmib õhku ja tunneb, kuidas pesatäis sipelgaid tema kopsudesse kolib. Nii see vähemalt tundub. Ta tahab hüüda Mollyt või teisi, ükskõik keda, aga siis see juhtub, ta ei ole enam oma keha ega hääle peremees.

Naise nägu kaob nagu taht leegi sisse.

Peatükk 2

„Kas ema on kodus?“ küsib väike Marie poolunes.

Teda kutsutakse väikeseks Marieks, sest ta on väike. Oma vanuse kohta väike liiga vähese toidu ja oma äbarikust isa pärast, keda Anna ja tema tütre elus enam ei ole. Ja seepärast, et lõbumajas on veel teinegi, suurem Marie, vastik mutt, keda kutsutakse Muda-Marieks.

„Varsti,“ vastab Molly ja kuulab valvuri hääle järele. Kell peab olema kümne ringis. Anna pidi juba valmis olema, jaa, juba ammu. Ta on pärast Juuda koopale ettemaksu tegemist hakanud vastu võtma rohkem kundesid. Molly peaks seda ka tegema, ehkki Anna pidevalt ütleb, et seda ei ole vaja. Anna väidab, et see kulutab Mollyt rohkem kui teda. Suured õed saavad paremini hakkama kui järgmised, ütleb ta. Molly teab küll, et Anna valetab. Annal on juba väike Marie, keda üleval pidada. Molly peab ka oma panuse andma. Homme. Homme laseb ta ühe või kaks meest rohkem oma kambrisse, peidab oma hinge sinna, kust nad seda ei leia. Teisiti ei õnnestu temal ja Annal ja väikesel Mariel iialgi minema pääseda, minema lõbumajast, mille kolmandal korrusel on lehmalaut, minema pidevast sita- ja kiima- ja oksehaisust.

„Tädi?“

Molly vaatab väikest tüdrukut, kes on pooleldi istukile tõusnud. „Mida?“ küsib ta.

„Nüüd pead sa ausalt vastama,“ ütleb väike Marie pilguga, mis on Molly arvates vastupandamatu.

„Ausõna, ma luban. Aga siis pead sa ausalt magama jääma.“

Väike Marie valmistab küsimust ette, see võtab aega. Molly näeb, kuidas väike pea mõtleb, et õigeid sõnu leida. Molly kasutab ooteaega oma juuste sättimiseks, need on pusas ja võimatud – küll tema kõige tugevam trump meeste juures, aga ikkagi pusas ja võimatud. Ta keerab juuksed kuklas krunni ja vajutab pika juuksenõela krunnist läbi. Juuksenõela sai ta Anna käest, kes oli selle omakorda saanud ühe hiina mere-mehe käest, kellel kuidagi tõusta ei tahtnud. Anna keeldus mehe käest raha võtmast, kuna hiinlasel ei tõusnud, ja selle eest sai ta juuksenõela, mis on pikk ja lame, aga kitsam kui fileerimisnuga ja punane ja must nagu sõdurite vormiriietus. Anna ütles, et juuksenõel võib ühel päeval Molly elu päästa. Lõbunaine on alasti ja tal ei ole ennast millegagi kaitsta, aga sel moel oli Molly juustesse alati üllatus peidetud – see on tema lõbunaise saabel, nagu Anna seda kutsus.

„Lase nüüd käia, tirtsukene,“ ütleb Molly. „Sa pead magama minema.“

„Ja sina vastad ausalt?“ Väike Marie vaatab talle kahtlevalt otsa.

„Jah, ausalt. Ja kiiresti.“

„Kas printsessid on olemas? Päriselt?“

Molly naeratab, istub voodi äärel, õled torgivad tema tagumikku. Ta silitab juuksed Marie laubalt eemale, püüab sättida heledaid lokke nii, et need väikeste kõrvade taha jääksid. Ta kahetseb kibedasti, et Marie linna õieti näinud ei ole. Nad hoiavad teda toas või hoovis, sest viimasel paaril aastal on kuningas jahti pidanud lõbutüdrukute lastele. Eelmisel kuul viisid nad minema Kareni kaks poega. Molly mäletab, kuidas Karen röökis ja viskus kuninga ametniku ja sõdurite kallale, et oma lapsi tagasi saada. Nüüd on poisid linnast välja saadetud,

mõned ütlevad, et nad on antud maaperedesse, kes selliseid lapsi sulastena kasutavad.

„Jah, Marie, printsessid on päriselt olemas. Ja nüüd pead sa magama.“

„Kas sa oled neid näinud?“

„Ma olen neid näinud,“ vastab Molly. Ja see on tõsi. Ta on näinud üht lossi kuldset kaarikut läbi tänavate sõitmas ja valgete kardinatega üht nägu, silmapaari, mis üllatusega ainiti Mollyt vaatas. *Kas tõesti on võimalik nii viletsalt elada?* Seda küsisid printsessi silmad. Ei, oleks Molly tahtnud öelda. Ei ole. Aga nii see läheb, kui sa oled vaene ja armunud valesse inimesse. Armastada on ohtlik. Molly teab seda. Tal on tahtmine seda ka Mariele sosistada. Et ka tema teaks. Et ta oskaks ennast hoida. Meestega peab ettevaatlik olema. Mehed on ohtlikud, kõige ohtlikumad maailmas, sa armud ja sind jäetakse maha – nagu Molly. Pärast ei jää sulle muud üle, kui külast ära minna. Keegi sind ei taha, kui oled kasutatud ja kõrvale heidetud. Siis pakud sa huvi ainult läbisõitvatele meremeestele ja sõduritele, šarlatanidele ja petturitele, kellel on taskus vabu šillingeid, imelikele katkiste hammastega lurjustele ja haiglaste fantaasiatega üliõpilastele. Nagu see luuletaja, keda Molly natukese aja eest Anna juurde sisse minemas nägi. Andersen. Molly on Annale öelnud, et ta temaga ettevaatlik oleks. Sellised mehed on kõige ohtlikumad. Molly mäletab Odini lahe äärest ühte poissi, kes alustas loomade piinamisega, ükskord otsustas ta murda muusträstel tiivad küljest. Ja ühel päeval tabati ta naaberküla tüdruku peksmiselt: ta oli tüdruku üleni siniseks peksnud ja käeluud ära murdnud. Nii-moodi läheb ka selle luuletajaga. Praegu piisab talle paberi lõikumisest. Aga varsti, kuu aja pärast või järgmise täiskuu ajal, on vaja juba midagi rohkemat – nii see läheb. Ta oli ka Mollyl

oma imelike käärilõigete jaoks palunud poseerida, aga tüdruk oli sellest kohe keeldunud. Ta ei kannata hingehädalisi, ta eelistab arrogantsele luuletajale iga kell idioodist uksehoidjat.

Molly aitab Mariel juua sooja õlle pära. Tüdruk joob ahnelt. Lollandil võis külas vett juua, siin mitte, siin joovad kõik – lapsed ja täiskasvanud – piima brändiga või leiget õlu.

„Head ööd, totukene.“ Molly vaatab, kuidas tüdruk keerab end õlgedes kerra nagu kõrend siga. Liiga kidur. Nad peavad siit urkast välja pääsema. Kui, või *siis, kui* nad omale kõrtsi ostavad, on neil rohkem raha supi sisse sealiha panna. Ja siis ei ole vaja kuninga ametniku pärast muretseda ja väikest Mariet nagu salajast nukku voodi all olevasse kasti peita.

Samal hetkel on kuulda valvuri häält. *Kell on üksteist, kõik on rahulik*, hõikab ta üle lärmi, hobune perutab ja joodik Otto laulab kõrtsis laule. Üksteist, kas tõesti? Nii hilja ei ole Anna tavaliselt kunagi tööl olnud.

Molly tõuseb püsti ja kuulatab ukse juures. Anna kamber on samal korrusel koridori lõpus.

Kas talle sattus mõni meeleheitlik noorsand, kellel oli viimane šilling taskus? On kuu keskpaik ja mitte see aeg, kui päevatöölised, sulased ja talumehed linna ümbruse taludest rahast puudust tunnevad. Kuu lõpus püüavad nad küll mõnikord hinda alla tingida ning neid võib olla vastik kuulata ja raske vaos hoida. Annale see tavaliselt küll mingeid probleeme ei valmista. Tema suhtub kundedesse väga pragmaatiliselt.

Alguses, kui pisike magas, küsis Molly Annalt nõu ja abi, et uurida kõigi nende asjade kohta, mida uus lõbutüdruk kogunud kolleegilt küsida võib. Täna ta teab, et need olid väga rumalad küsimused. Mis meestele meeldib ja miks nad nii kangesti tahavad, et neid igalt poolt lakutakse? Anna vastas küsimustele, aga Molly läks üha uudishimulikumaks, talle

muutus peaaegu auasjaks rohkem teada ja mõista. Paari kuu pärast sai Molly aru, et vanem õde ei olnud eriti hea lõbutüdruk. Tal olid suured rinnad, eriti pärast pisikese sündi. Ja sellest sai korraka nii Anna needus kui õnnistus. Rinnapartiita oleks ta olnud lõbumaja, võib-olla isegi linna kõige vaesem lõbutüdruk. Rindadeta oleksid nad kõik juba kolm talve tagasi nälga surnud, pärast seda, kui Molly oma halastajaõe tööst haiglas ilma jäi. Molly pidi ise ametit õppima. Vihatud ametit, aga ometi oli see amet nagu iga teine, nagu näiteks tündersepa omagi. Mida paremini sa oma tööd teed, seda kiiremini on künde rahuldatud ja uksest väljas. Molly küsis teiste tüdrukute käest nõu. Kuidas te sellest kinni hoiate? Kas seda gaasisinist keppi tuleb lüpsata nagu lehmanisa või pigem poleerida nagu küünlajalga? Ja mida teha suuga? Kuidas hoiduda rasedaks jäämisest, kas määrada jalgevahet valge õllega või kingsepalt saadud nahapalsamiga, nagu Salomine õpetas: kaks sõrme nahapalsamiga hommikul enne tööle hakkamist sisse pista ja pärast tööd uuesti, et mitte sedapsi jääda.

Hiljem, mitu kuud hiljem, õpetas Molly Annale, kuidas leida kundesid, kuidas niimoodi riidesse panna, et oma rindu võimalikult hästi pakkuda ja millistele küllastajatele jah öelda. Õnn pöördus natuke, aga kõigest natuke. Pisike kasvas, hakkas kõndima, talle kasvasid hambad, ta ütles *ema* ja *tädi* ja oskas oiata nagu purjus kapten – mis pani nad Annaga naerma nii, et lehmad üleval ammuma hakkasid.

Molly kaob valgesse udusesse unenäku ja ärkab võpatades, kui kirikukellad löövad täistundi. Ta tõuseb püsti ja surub kõrva uuesti koridoriukse vastu.

Vaikus. Anna peab olema valmis.

Taas uhab mure mööda selga alla. Midagi on juhtunud. Mis siis, kui Andersen on kasutanud oma kääre millegi muu

kui paberi lõikamiseks? Kiire pilk väikesele tüdrukule, kes on unne sukeldunud, silmalaud sibavad nagu hiired heinasaos.

Molly peab välja lipsama, ainult hetkeks.

Ta on koridoris ja pressib ennast mööda Suu-fiest, kidurast nagu haige tuvi, kes põlvili ühe sõduri jalgade vahel seisab. Sofie hargivahe hävines, kui ta oma surnud kaksikuid välja pressis, perseauk rebenes lõhki ja liha kasvas viltu kokku. Nüüd teenib ta raha ainult suuga. Molly liigub kiiresti ümber nurga Anna kambri juurde. Ta koputab paar korda tasakesi uksele.

„Anna,“ ütleb ta vaikselt, juhul kui Anna külastaja käte vahele magama on jäänud. See on võimalik. Anna on tavaliselt selleks ajaks väga väsinud.

Ei mingit vastust.

Ta teeb ukse lahti. Ja tal piisab vaid tühja voodi nägemisest tühjas kambris, kui mure päriselt võimust võtab. Molly laseb uksekäepidemest lahti ja jookseb piki koridori Sofiest ja sõdurist mööda. Siis jääb ta järsult seisma ja läheb tagasi Sofie lahtise ukse juurde. „Kas sa Annat oled näinud?“ küsib ta. „Sofie, kus on Anna?“

Sofie harutab ennast sõduri pükstest välja, suu ümbert märg. „Mida?“ küsib ta venitades.

„Vasta, kurat, see on oluline – kus on Anna?“

Sõdur keerab ennast segaduses ja ärritunult ümber, aga on kõnevõime kaotanud.

„Mida?“ kordab Sofie. Ta on vist joonud veel rohkem kui tema kunde.

„Kurat võtaks,“ ütleb Molly ja jookseb trepist alla tänavale.

Molly otsib pilguga Anna heledaid juukseid, mis on tavaliselt krunni keeratud. Ta otsib ka luuletajat, Anderseni. Aga tänavatel on palju inimesi, ka hilja õhtul, selles linnajaos ei

saa kunagi rahu ja Mollyl on pimedas raske inimesi eristada. Ta trügib mööda ühest käteta kerjusest, mööda kõrtsist, kus kakeldakse, noor mees karjub, sest tema nina on katki löödud. Pagar keerutab käes kringlitega keppi. Mehe taga on bränditünn põlema läinud. Vana mees karjub ühe poolearulise peale, kes on ära varastanud tema kella. Lehm ammub. Molly keerab Veinikeldri tänavale. Mõned meremehemütsidega mehed tantsivad üksteise ümber.

Ta näeb eemal valvurit ja jookseb selle juurde.

Mehel on kiire ja ta näeb väsinud välja, siiski noogutab talle korraks; ent nähes, et tegemist on lõbutüdrukuga, lisab ta sammudele kiirust.

„Te peate mind aitama,“ ütleb Molly.

„Tee kiiresti, lõbunaine, ma olen teel Admirali tänavale, kus üks mees ennast üles poos.“

„Ma ei tea, ma ... Minu õde on kadunud, ta on... ta kadus koos ühe mehega. Imeliku mehega.“

„Neid on siin palju. Kas ta on avalik naine nagu teie?“

„Jah, jaa, aga ta ei ole nagu ...“

„Siis ilmub ta küllap jälle välja, kui mehed magama lähevad.“

„Ei, asi ei ole selles, ma tunnen seda ...“

Aga valvur kõnnib liiga kiiresti ja kaob haisvate lehmanahkadega kaetud hobusevankri taha. Molly hoiab nina kinni ja vaatab ringi.

„Anna,“ hõikab ta, kui näeb kellegi heledaid juukseid suure hotelli taga olevasse väikesesse käiku kadumas. „Anna!“

Käik on täis puidust kaste ja puitu ja tünne. Keegi on katkise hobusevankri maha jätnud. Käigus ei ole lampe, valgust paistab ainult lähemal olevatest akendest. Ta läheb kaugemale. Pimeduses näeb Molly mitut paari üksteise kohale

kummardumas, erutatud näod, paljad rinnad ja õlad, karvased kannikad, mehed kadunud seelikute alla.

Ta näeb mustas mantlis meest roheline kleidi kohale kummardumas.

„Anna?“ küsib ta ja lükkab mehe eest, et naist näha.

„Kao minema, raisk,“ vannub mees, hambad verest punased. Naine vaatab lihtsalt Mollyle otsa. See ei ole Anna.

Molly taganeb käigust välja. Ta vaatab üle rahvahulkade, kuulab kitsaste kõrvaltänavate lärmi ja kaost. Linnavärvad on ööseks kinni pandud, Kopenhaagen on vangla, ilma õigete paberiteta ei pääse sisse ega välja. Aga tal on võimatu Annat niimoodi leida. Liiga palju on käike, keldreid, tagahoove, alleesid ja tänavaid, kuhu ta kaduda võis. See ei ole nagu kodus, Odini lahe ääres, kus ühelgi tänaval ei ole munakivisillutist ja kõrts pannakse enne päikeseloojangut kinni. Ja kus on alati teada, kes kus on. Talle tuleb meelde väike Marie ja ta kiirustab lõbumajja tagasi, teisele korrusele, Sofiest ja sõdurist mööda.

Tüdruk magab ikka veel. Õnneks. Ta hingab rahulikult, muretult, teadmata seda, et ema on ära kadunud. Oh, kõht valutab, midagi on väga valesti. Anna ei unustaks mitte kunagi Mariet, Mollyt. Ta ei läheks sel kellaajal kunagi tänavale, isegi mitte selleks, et leida veel üht külastajat, suitsetada tubakat või võtta napsu. Ja pealegi oleks Sofie näinud Annat, kui luuletaja teda kuhugi tassinud oleks.

Aga kui Anna ei ole peauksest välja läinud, kuhu siis? Molly vaatab trepist üles. Lehmalauta? Võimatu. Sellegipoolest kiirustab Molly trepist üles kolmandale korrusele. Laudauks on lahti: seda ei juhtu muidu kunagi, sest maja omanik, härra Müller kardab, et lõbunaised lehmadel piima varastavad. Üks kolmest laudas olevast lehmast vaatab väsinult ja

heitunult Mollyle otsa. Luuk maja otsaseinas on lahti ja tõseseadeldist, millega härra Müller lehmi üles ja alla tõstab, on kasutatud – Molly näeb, et suur konks ei ole üles tõmmatud nagu tavaliselt. Molly läheb lehmadest mööda maja otsaseinas oleva avause juurde. All, köie otsas, ripub konks koos nahkrihmadega, mille härra Müller lehmade ümber kinnitab, kui neid üles või alla tõstetakse, et ära tappa või müüa maalapi eest Vikatimehe saarel. Kas luuletaja Andersen on Anna alla viinud? Ei, võimatu, miks peaks keegi tahtma Annat ära varastada? Molly keerab ümber ja tema pilk langeb jälgedele lauda läppunud õlgedes. Ta tunneb neid jälgi, täpselt sellised kaks kriipsu jäid räpasele köögipõrandale, kui nad koos Annaga lapsepõlves oma purupurjus isa õhtuti voodisse lohistasid.

Siis jõuab see talle kohale. Nagu käe pitsitus südame ümber. On juhtunud midagi kohutavat. Hirmus kuritegu, Annat on lohistatud läbi lauda.

Anna on surnud. Marie ema on surnud.

Molly ainus lootus on ära tapetud.

Peatükk 3

Midagi on valesti.

Nii mõtleb Anna, kui ta üles ärkab. Siis tunneb ta tuikavat peavalu. Veri pressib silmapõhjadele, suhu. Ta arvab, et on pikali, aga kui ta silmad lahti teeb, on kõik pea peale keeratud. Ta ripub pea alaspidi, õõtsudes küljelt küljele nagu kirikukella tila. Tema käsivarred on tihedalt selja peale seotud, õlad liigestest peaaegu lahti kistud. Kogu keha kisendab, seda on sikutatud ja lahti kangutatud. Anna proovib appi karjuda, aga hääл sumbub kangasse, mille keegi talle suhu on toppinud ja kukla tagant kinni sidunud. Ta proovib uuesti, nii kõvasti kui jaksab.

Ruum on pikk. Lagi on kõrgel. Köis on kinnitatud lakke, see köis, mille otsas ta pea alaspidi ripub. Ümberringi on tünnid ja kotid. Tema ees on värav lahti, suur uks taevasse, mis on sinine ja täis tähti. Ta näeb merd, mis helgib kuuvalguses ja suurt täies purjes laeva.

Tal on külm, ehkki on soe hilissuvi.

Keegi tuleb trepist üles.

Siluett vee kohal hõljuva öövalguse ees.

See on naine, kes käis Anna juures. Ta on väga ilus, peen, käes väike korrapärase sinise mustriга portselanist liud. Liual lebab kaks kitsast nuga, sellised, mida lihunikud punaste lihastükkiide väiksemaks lõikamisel kasutavad. Noad ei sobi kokku naisega, tema heleda suvekleidi ja leebe pilguga. Naine kükitab Anna ette ja vaatab talle silma sisse.

„Te saate väga ilusaks. Teist saab esimene. Nagu Schneider ütleb, peame me ise maailma muutma,“ sosistab naine ja lubab käel Anna rinda silitada.

Anna püüab mõista, ta ei tunne Schneiderit, tahab ainult paluda oma elu eest, oma tütre pärast. Aga kuuldavale tulevad ainult meeletlikud, kangasse lämbunud hääled. Naine hingab sügavalt sisse, valib ühe noa ja tõuseb püsti. Anna püüab ennast vabaks keerata, see ei õnnestu. Siis tunneb ta nahka, mis karjub, liha, mis haliseb, naine vajutab noa sügavamale Anna sisse, otse rinna kõrval. Ta tahab alla vaadata, see tähendab üles, oma keha suunas, aga nägu kattub tema enda verega.

„Ei ole mõtet kaasa tunda,“ ütleb naine. Tundub, et ta kõhkleb, üllatunud Anna kahvatust kehast, võib-olla saab teda ümber veenda, panna mõistma, et see on kohutav mõte. „Ei ole mõtet kaasa tunda, see hävitab inimese,“ ütleb ta. Anna karjub, karjub kangasse, karjub ja nutab, kui naine taas noa tema sisse torkab. Anna vaatab põrandale. Põrandal on must peegel, peegel on ümmargune. Ta näeb oma nägu, mis on keha küljest peaaegu lahti rebitud ja ripub keset musta peeglit nagu kummitus. Kuni üks tilk tabab peeglit ja tekivad lained. See ei ole peegel, see on ümmargune verelomp.

Peatükk 4

Akende juures toimub midagi. Midagi, mis on huvitavam kui Hans Christiani ettelugemine, mitu kõrget härrasmeest on nüüd pilgu tänava poole pööranud.

Hans Christian köhatab, jätkab ettelugemist. „Reedel, 7. märtsil, ärkasin keskööl ja lebasin terve pika varahommiku ilma et oleksin saanud magada...”

„Meil on vastupidine probleem, Andersen, me ei suuda ennast ärkvel hoida,“ hõikab keegi viimasest reast.

Suure saali veidi rohkem kui viiekümne mehe hulgas valandub naer.

Ainult Edvar Collin on noorem kui Hans Christian, kes on kahekümne üheksa ja poole aastane. Teised ruumis viibijad on kõrged härrad, peenemate kodanlaste hulgast, arstid ja professorid ja ärimehed. Paljud neist on toetanud Hans Christiani almustega, pärast seda kui poiss rohkem kui viisteist aastat tagasi linna saabus. Eriti Collinid on teda aidanud, armas Edvard ja tema muljetavaldav isa, kes võttis ta majja nagu sakris karvaga looma, ärajooksnud kassi või koera, kelle omanik surnud on. Ja selles ongi probleem. Kui ta nende juurde võeti, oli ta neljateistkümneaastane, pulbitses noorusel ja oli täis lootust. Aga nüüd on jõud kadunud, lootus kustunud, nende kannatus katkenud. Seda on tunda. Tema suur dramaatiline teos Agnetest ja veemehest kukkus täielikult läbi, see oli fiasko ja arvustajad tegid ta maatasa. Monrad, kõige vihasem, kõige kõvema häälega arvustaja, oli nimetanud